

ROMANA

Jacqueline Baird

Földre szállt boszorkány

***L**ucy dermedten tűri, amikor üzleti megbeszélésük végén a milliárdos Lorenzo Zanelli váratlanul megcsókolja. Aztán a férfi gorombán közli vele, hogy többé látni sem akarja. Hamarosan azonban újra találkoznak, és ettől kezdve egymáshoz láncolja őket a szenvedély. Lorenzo ugyanakkor gyűlölni akarja a lányt egy családi tragédia miatt, és bosszút forral...*

Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Books S.A. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői, színhelyei és történelmi kitaláltak. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal, illetve üzleti vállalkozással, eseménnyel vagy hellyel való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental.

© Jacqueline Baird, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A ROMANA 544. eredeti címe: *Picture of Innocence*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: *Gaáli István*

Kép: iStockphoto
ISBN 978-963-538-764-9
HU ISSN 0864 9243

A Romana a Harlequin Magyarország Kft. időszaki kiadványa.

- *Kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sára Szabó Mária
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12-14.
- *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *Fax:* +36-1-488-5584; *E-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu
- *Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció):* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

A Harlequin Magyarország Kft. szerelmesregény-sorozatai:

Júlia

ROMANA

Szívhang

TIFFANY

BIANCA

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

Szedés: Harlequin Magyarország Kft.
Nyomás: AS-Nyomda Kft. Szilády Üzem
Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
Megrendelés száma: 400504
Nyomtatás időpontja: 2014/8.
Felelős vezető: Futó Imre ügyvezető igazgató

1. FEJEZET

Lorenzo Zanelli, az évszázados múltra visszatekintő *Zanelli Kereskedelmi Bank* tulajdonosa, töprengő arccal lépett ki a liftből a Verona szívében álló régi ház legfelső emeletén lévő irodájában.

Bár Manuel Cervantesszel, egy argentin konzern vezérével elköltött üzleti ebédjén jól alakultak a dolgok, mégsem volt jókedvű. Amikor ugyanis a hivatalos dolgokon túlestek, Manuel személyes témára terelte a szót. Mint elmesélte, kénytelen volt lemondani hegymászó- és természetfotós-karrierjéről, hogy apja öt éve bekövetkezett váratlan halála után átvegye a konzern irányítását. Azóta megnősült, két gyereke született, és végre jutott ideje az utolsó alpesi útját megörökítő fényképek rendszerezésére. Mutatott is belőlük néhányat Lorenzónak.

A fotók az alaptáborban készültek egy Mont Blanc-expedíción, és egyiken-másikon egész véletlenül Lorenzo öccse, Antonio és az ő legjobb barátja, Damien Steadman is látható volt, mindketten élénkpiros kabátban, széles vigyorral, amint épp megérkeznek a táborba. Másnap az utolsó szakaszon érte utol Manuelt apja szívrohamának híre. Helikopterrel hozták le a hegyről, fölszállt az első Argentínába induló gépre, és csak jóval később értesült Antonio tragikus haláláról a hegyen. Ezért hozta most el Lorenzónak a vélhetően utolsó felvételeket, amelyek az öccséről készültek, és Lorenzo hálás volt ezért. Ugyanakkor olyan emlékek törtek elő benne, melyeket az utóbbi években igyekezett elfelejteni.

Az irodába visszafelé menet aztán régi barátnőjébe, Olivia Pagliába is belebotlott, ez ismét feltartotta egy időre. És nem derült jobb kedvre, amikor a fogadóhelyiségben megpillantott egy fiatal szőke nőt, aki nyilvánvalóan őrá várakozott. Miss Steadman... Majdnem elfeledkezett a találkozóról, és az időpont nem is volt alkalmas.

– Lucy Steadman?

Futó pillantást vetett a lányra. Évekkel ezelőtt már találkozott vele Londonban, amikor egyik üzleti útján meglátogatta öccsét a lakásban,

amelyen az másokkal osztozott. Akkoriban Lucy hosszú szőke copfos, jelentéktelen külsejű iskolás lány volt, lötyögött rajta a melegítőfelső. Látogatóban járt a férfi öccsénél, és Lorenzo érkezésekor épp menni készült. Antonio és Damien, a lány bátyja a londoni egyetemen ismerkedtek össze, és hamar a legjobb barátok lettek. Lorenzo nem akarta, hogy e napon másodszor is emlékeztessék erre a tragikusan véget ért barátságára.

– Bocsásson meg a késésért, közbejött egy fontos dolog – mondta.

A lány fölkelt, és Lorenzo megállapította, hogy alig változott: épp csak a válláig ér, szőke haja szigorúan összekötve, finom arcán nyoma sincs a sminknek. A bő melegítőfelső helyett most – szintén a méreténél nagyobb – fekete kosztümöt viselt, a hozzá tartozó hosszú szoknya nem éppen előnyösen mutatta alakját. Mint Lorenzo megfigyelte, a bokája kecses, a lábfeje kicsi, ám a fekete körömcipő jobb napokat is látott. A jelek szerint nem nagyon ad a külsejére.

Lucy Steadman ránézett a férfirra. Antonio egyszer azt mesélte, hogy a bátyja jóval idősebb nála – komoly, unalmas bankár, aki képtelen élvezni az életet. Most, szemtől szemben állva Lorenzo Zanellivel, megértette, mire gondolt Antonio.

Nagyjából százkilencven centi magasnak becsülte, konzervatív sötét öltönyt viselt fehér inggel és sötét színű selyem nyakkendővel. Lucy tekintete önkéntelenül végigsiklott széles vállú, atletikus alakján, amelyet a testre szabott zakó látványosan kiemelt, majd keskeny csípőjére tévedt. Ám ekkor a lány összeszedte magát, és gyorsan újra az arcába nézett, amely éppolyan komolynak, humortalannak tűnt, ahogy annak idején az öccse leírta. Antonio azonban megfeledkezett egy ismertetőjegyről, amely férfiakkal szerzett szerény tapasztalatai ellenére még Lucynak is feltűnt.

Lorenzo Zanelli lélegzetelállító férfi volt olyan erotikus kisugárzással, amely egyetlen nőnek sem kerülhette el a figyelmét. Sűrű, szurokfekete haja inkább hosszúnak volt mondható, ami vagányságot kölcsönzött a külsejének. A fekete szemöldök alatt bársonyosan barna, titokzatos szempár uralta markáns arcát, orra az ókori Róma férfijait idézte, meglepően telt ajkát kínos önfegyelemmel szorította össze.

– Maga biztosan Lorenzo Zanelli. – Lucy kicsit elkésve nyújtotta a jobbját.

– Eltalálta, Miss Steadman – felelte a férfi, és kezet fogott a lánnyal.

Bár csak rövid, erőteljes kézszorítás volt, Lucy beleremegett, mintha áramütés érte volna. Némán a bankárra emelte a szemét, és az a bizonytalan

érzés fogta el, hogy ismeri őt. Pedig egyáltalán nem hasonlított az öccsére. Arca klasszikus értelemben nem volt szépnek mondható, mégis elbűvölte a szemlélőt. Jellemszilárdságról árulkodott ez az arc, és – a száj körül – érzékiség rejtett benne, ami egy csapásra megragadta Lucyt. Szeme akaratlanul elidőzött Lorenzo ajkán, és azon kapta magát, hogy elképzeli, milyen lehet a férfi csókjá. Forró borzongás futott végig a testén, és rántotta vissza kíméletlenül a valóságba. Rémülten felpillantott. Tilosak az efféle gondolatok ezzel a férfival kapcsolatban, akit számos okból utálnia kellene.

Lucy titkon azzal mentegette szokatlan eltévelyedését, hogy Lorenzo Zanelli tényleg figyelemre méltó férfi. A lánynak szó szerint viszkedett az ujjá, hogy megfesse ezt a jellegzetes arcot.

– Tudom, mi járásban van, Miss Steadman.

Mély hangja, enyhe akcentussal kiejtett szavai kizökkentették gondolataiból a lányt. Elpirulva vette észre a lekicsinylő villanást a férfi barna szemében.

– Ó, tényleg? – Persze hogy tudta jövelele okát, hiszen Lucy megírta neki.

Eredetileg azért készült Olaszországba, hogy személyesen adja át egy nemrégiben meghalt olasz gróf portréját az özvegyének. A grófné akkor bízta meg a kép megfestésével, amikor egyik barátnőjével tett angliai utazása során ellátogatott Lucy művészeti és kézműves-galériájába. Tucatnyi fotót küldött neki elhunyt férjéről, a lány pedig buzgón munkához látott.

Jó érzéssel töltötte el, hogy értékeli a tehetségét. Veleszületett adottsága révén képes volt ecsettel és festékekkel vászonra vinni bárki képmását és egyben jellemvonásait, legyen szó házi kedvencről vagy emberről.

Már egyeztetette veronai látogatását a grófnéval, amikor végre sikerült időpontot kapnia Signor Zanellinél. Egy eredménytelen telefonhívás után először a Zanelli-banknak írt, segítséget kérve annak megakadályozásához, hogy Richard Johnson, Lucyék családi cégének, a *Steadman Ipariműanyaggyártó Vállalat*nak az egyik tulajdonosa átvegye a vállalat fölötti ellenőrzést. Válaszképpen levelet kapott valamelyik igazgatótól, ebben közölték vele, hogy a bank nem szól bele ügyfelei egyéni befektetéseibe.

Vonakodva, legeslegutolsó próbálkozásképpen Lucy újabb levelet írt, ezúttal személyesen Lorenzo Zanellinek címezve, „magánjellegű” felirattal. A róla hallottak alapján tipikus macsónak képzelte, olyannak, aki nem törődik mások érzelmeivel, aki meg van győződve róla, hogy mindig neki van igaza. Tudomása szerint ha a férfi véleményt formált valamiről, azon sohasem változtatott.

De Lucy más okból is mélységes ellenszenvet táplált Lorenzo iránt.

Az Antonio tragikus halálát követő bírósági tárgyalás lezárulta után Zanelli szörnyen viselkedett Damiennel. A törvényszék épülete előtt kérdőre vonta, és fagyosan közölte vele, hogy őt hibáztatja az öccse haláláért, még ha föl is mentették. Azt mondta, a kötél helyett akár mindjárt Antonio torkát is elvághatta volna. És Damien, akit egyébként is mélységesen lesújtott legjobb barátjának elvesztése, soha nem tudta igazán túltenni magát a vádaskodáson.

Lucy tudomása szerint azóta semmiféle kapcsolat nem volt a két család között, így Damien halála után sokként érte a felismerés, hogy családi vállalatában éppen a Zanelli-bank a csendestárs. Lorenzo Zanelli lett volna az utolsó ember, akitől szívességet kér, de nem maradt más válasza. Félretette hát a büszkeségét, és írt neki, hivatkozva a férfi öccse és az ő családja közötti szoros kapcsolatra. Megemlítette, hogy egy-két napig Veronában időzik, és szinte könyörögve kérte, áldozzon rá néhány percet az idejéből. Végül kapott is időpontot.

A *Steadman Ipariműanyag-gyártó Vállalat* családi kézben tartása egyedül attól függött, sikerül-e Lucynak meggyőzni Zanellit az álláspontjáról. Bár a családnak immár ő volt az egyetlen élő tagja, a norfolki Dessingtonban, ahol született és felnőtt, a *Steadman's* – így hívták röviden a céget – volt a fő munkaadó. A főiskola óta ugyan a lány már nem ott élt, de rendre ellátogatott a városba, és bizonyos tekintetben felelősnek érezte magát a helybeliekért. Ugyanezt Richard Johnsonról nem lehetett elmondani.

Így aztán Lucy minden reményét Lorenzo Zanellibe vetette.

– Miss Steadman?

A férfi gunyoros hangja visszatértette a lányt a valóságba. Erőt vett magán, hogy állja Lorenzo fölényes pillantását.

– Maga aztán igazán makacs lány, meg kell hagyni – mondta Lorenzo csaknem elismeréssel, majd a titkárnőjéhez fordult, és amennyire Lucy megértette az olasz beszédet, utasította, hogy tíz perc múlva csörögjön rá. – Jöjjön, Miss Steadman! – szólt aztán a válla fölött. – Hamar végezni fogunk.

Lucy tétován nézett a férfi után, aki minden további nélkül eltűnt az irodájában, becsapva maga mögött az ajtót. Észbontóan vonzó volt, de úriembernek jóindulattal sem lehetett nevezni.

– Menjen csak be! – tanácsolta a titkárnő. – Signor Zanelli nem szereti, ha megvárakoztatják.

Tekintettel arra, mennyit várakoztatta őt a férfi – a találkozó két órára szólt, közben pedig már három is elmúlt –, Lucy ezt kimondottan arcátlanságnak érezte. Bosszúsan összeszedte a bátorságát, nagy levegőt vett, és bement az irodába Zanelli után.